

Књига пророка Јои́ла и Лаодикијска црква адвентиста седмог дана – Број деветнаест

Jeff Pippenger

2025-12-25

Број деветнаест

Лав из племена Јудина јесте име за Исуса, које наглашава Христово дело у запечаћивању, а потом и у отварању Његове пророчке Речи. У петом поглављу Откривења Лав из племена Јудина, који је уједно и корен Давидов, победио је да отвори књигу. „Корен“ Давидов био је Јесеј, а корен Јесејев био је Фарес, а његов корен био је Јуда, а његов корен био је Јаков, а његов корен био је Исак, а његов корен био је Авраам. Корен Давидов или Јесејев, када се помиње у вези са Лавом из племена Јудина, наглашава начела почетка и свршетка, што је Алфа и Омега. Када се у првом поглављу Откривења откривање Исуса Христа распечати, првенствени атрибут Његовог карактера јесте да је Он Алфа и Омега. Оно што Он јесте, уједно је и начело које се примењује да би се распечатиле пророштва која је Лав из племена Јудина запечатио, када Он одреди да је дошло време.

Откривање печата са Божје пророчке Речи представља саставни део Божјег дела искупљења, док Он употребљава силу Своје Речи да произведе пробудења у складу са Својом вољом. Сестра Вајт каже да ће, када књиге Данила и Откривења буду боље разумене, међу нама бити виђено велико пробудење. Управо светлост Божје пророчке Речи производи пробудење и реформу у складу са Његовом вољом.

Sestra Vajt, posmatrajući poslednje dane, ukazuje na veliku reformaciju koja se zbiva među Božjim narodom u poslednjim danima. Probudjenja i reformacije svete istorije svi su bili proizašli iz Božje Reči, i svaki od tih svetih perioda ukazivao je na poslednje veliko probudjenje i reformaciju koja otpočinje neposredno pre zakona o nedelji. Ta probudjenja nastaju otpečaćenjem Božje Reči. Sedam gromova bilo je zapečaćeno, kao što je bila i knjiga proroka Danila u dvanaestom poglavlju.

Када применимо пророчке одлике периода расејања које су повезане са симболом 1260, налазимо да су у Откривењу једанаест Мојсије и Илија мртви на улици три и по дана. До осамнаестог стиха дошло је време Божјега гнева. Мојсије и Илија представљају Божји народ непосредно пред завршетак времена људске милости. Они су расејани 1260 симболичких дана по улицама Содома и Египта, где је Исус био разапет.

Мојсије и Илија били су оснажени да дају своје сведочанство од трећег стиха па све до седмог стиха, где бивају убијени на улици. Јован је завршио мерење храма у другом стиху, а затим су Мојсије и Илија оснажени да дају своје сведочанство, обучени у врећу. Порука Илије и Мојсија била је дата филаделфијском милеритском адвентизму 1844. године, а до 1863. њихови гласови били су сахрањени под обичајима и предањима која се преносе с колена на колено. Били су оснажени да дају своје сведочанство три и по године, обучени у

„врећу“, симбол све веће таме од 1863. године па надаље.

Када применимо дефиницију сестре Вајт о седам громава као представљању догађаја првог и другог анђела, по начелу „ред на ред“, сачињавамо историју која почиње анђелом који силази с вешћу; али, по начелу „ред на ред“, тај анђеол јесте и први и други анђеол. Један је ставио своју ногу на земљу и једну ногу на море 11. августа 1840, а други је дошао при разочарању 19. априла 1844.

Следећи међаш у свакој паралелној историји јесте Божја рука, која је повезана са Авакумовим таблицама. Са првим анђелом био је произведен графикон из 1843. године, али је у неким бројевима постојала грешка. Са другим анђелом, Божја рука је међаш Авакумових таблица; представљена онда када је Он уклонио Своју руку са те грешке. Када је уклонио Своју руку, порука се поступно развијала све до свога врхунца на логорском састанку у Ексетеру, непосредно пре разочарања од 22. октобра 1844. године.

Две линије поистовећују светску поруку, јер анђеол који долази поставља једну ногу на земљу а једну ногу на море, и надахнуће нас обавештава да то представља светску поруку. Анђеол такође означава почетак времена одлагања у причи о десет девојака. На овом првом путоказу такође видимо Божју руку како производи лаж. Дана 19. априла 1844. године, пророчки је изгледало као да је виђење слагало, али они који су имали стрпљења, чекали су, и премда је виђење оклевало, није слагало. Али када отпочне линија коју градим, лаж првог разочарања бива означена као обележје првог путоказа.

Тада путоказ Божје руке и Авакумових таблица показује како Бог покрива једну грешку, а затим повлачи Своју руку са те грешке. У милеритској историји, грешка је била допуштена од Бога у мају 1842. године, када је карта била штампана, а потом се та грешка испољила када се завршила 1843. година; али тек нешто касније Господ је повукао Своју руку са грешке у бројкама. Грешка је трајала од маја 1842. до неког времена после првог разочарања. За првог анђела, Божја рука и Авакумове таблице обележене су у мају 1842. године, али повлачење Његове руке у историји другог анђела било би убрзо после првог разочарања.

Ово поистовећује путоказ „руке“ као пророчки период. Период који започиње тако што Његова рука покрива једну грешку, а затим се завршава тако што се Његова рука уклања са те грешке. Овај период покривања и откривања Његовом руком представља илустрацију дела Лава из племена Јудина док Он запечаћује, а затим отпечаћује пророчку светлост. Он је покрио истину, а потом открио ту исту истину — у другачијој светлости која није противречила првобитној светлости. То је учинио да би произвео пробуђење и реформу милеритског Поноћног поклича.

Време одлагања, које је започело доласком анђела, окончало се када је Његова рука била уклоњена, те је тако била откривена пророчка светлост која је покренула „покрет седмог месеца“, што је довело до поруке Поноћног поклича на логорском сабору у Ексетеру, где се порука претворила у плимни талас, све до затворених врата при великом разочарању. Пројава Божје силе кроз откривање Његове Речи произвела је све снажније пробуђење и

реформу.

Године 1863. лаодикијском милеритском покрету било је забрањено да пређе преко Јордана, и био је одређен за пустињу због каменовања Илије и Мојсија. Порука Вилијама Милера била је Илијина порука, а Милерова темељна порука била су Мојсијева „седам времена“. Одбацити „седам времена“ значило је убити Мојсија, а одбацити темељну истину коју је изнео Милер значило је убити Илију. Године 1863. гласник и порука били су убијени на улици, и од тог тренутка једини начин да се пронађу био је да се траже њихови гробови на старим стазама Јеремијиним. Били су мртви на улици — то јест, све док не буду васкрснути. Они васкрсавају када се понове „будући догађаји седам громава“ који ће бити „објављени по своме реду“ — у историји сто четрдесет и четири хиљаде.

Када се историја првог анђела положи преко историје другог анђела, пророчка структура производи референтну тачку за праћење Христове руке, која је светлост на стази Поноћног вапаја. Изворна светлост Поноћног вапаја обасјава стазу, и светлост Његове „славне деснице“ предводи пут уз ту стазу.

„Чинило ми се да сам окружена светлошћу и да се подижем све више и више од земље. Окренула сам се да потражим адвентни народ у свету, али га нисам могла наћи, када ми један глас рече: ‘Погледај поново, и погледај мало више.’ На то подигох очи и видех праву и уску стазу, уздигнуту високо изнад света. Том стазом је адвентни народ путовао ка граду који се налазио на даљем крају стазе. Иза њих, на почетку стазе, била је постављена сјајна светлост, за коју ми анђеол рече да је ‘поноћни поклич.’ Та светлост је обасјавала читаву стазу и давала светлост њиховим ногама, да не би посртали.

„Ако су држали своје очи упрте у Исуса, који је био управо пред њима, водећи их ка граду, били су сигурни. Али убрзо су неки клонули, и рекли да је град још веома далеко, и да су очекивали да ће већ раније ући у њега. Тада би их Исус храбрио подижући своју славну десну руку, а из Његове руке излазила је светлост која се таласала над адвентним табором, и они су узвикивали: ‘Алилуја!’ Други су неразумно порицали светлост иза себе, и говорили да није Бог тај који их је довео тако далеко. Светлост иза њих угасила се, оставивши њихове ноге у потпуној тами, и они су посрнули и изгубили из вида и циљ и Исуса, и склизнули са стазе доле у тамни и зли свет испод.“ Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Када Христос подигне Своју славну мишицу, Он користи Своју „руку“ као симбол Свога дела у вођењу Свога народа. Када повежемо долазак другог анђела с првим анђелом који је сишао 11. августа 1840, налазимо да су оба анђела у својим рукама имала поруку.

„Показано ми је занимање које је цело небо имало за дело које се одвијало на земљи. Исус је овластио моћног анђела да сиђе и опомене становнике земље да се припреме за Његово друго јављање. Док је анђеол напуштао Исусово присуство на небу, пред њим је ишла светлост изузетне блиставости и славе. Речено ми је да је његова мисија била да обасја земљу својом славом и опомене човека на долазећи гнев Божји. ...“

„Други моћни анђео био је овлашћен да сиђе на земљу. Исус му је ставио у руку један спис, и када је дошао на земљу, повикао је: ‘Паде, паде Вавилон.’ Затим сам поново видела разочаране како подижу своје очи ка небу, гледајући с вером и надом на јављање свога Господа. Али многи као да су остајали у неком обамрлом стању, као да спавају; ипак сам могла да видим траг дубоке жалости на њиховим лицима. Разочарани су из Писма увидели да се налазе у времену одлагања и да морају стрпљиво чекати испуњење виђења. Исти докази који су их навели да очекују свога Господа 1843. године, навели су их да Га очекују 1844. године. Ипак сам видела да већина није поседовала ону снагу која је обележавала њихову веру 1843. године. Њихово разочарање пригушило је њихову веру.“ Early Writings, 246, 247.

Оба анђела су један од три анђела који заједно чине један симбол, те су стога усклађени у погледу поруке коју представљају, премда сваки од њих представља своју сопствену јединствену поруку. Оба анђела у својим рукама имају „спис“, који представља пробу. „Први и други анђео треба да теку упоредо“ са трећим анђелом.

„Бог је вестима из Откривења 14 дао њихово место у низу пророштва, и њихово дело не треба да престане све до завршетка историје ове земље. Вести првог и другог анђела и даље су истина за ово време, и треба да теку упоредо са овом која следи. Трећи анђео објављује своје упозорење снажним гласом. ‘После овога’, рекао је Јован, ‘видех другог анђела где силази с неба, који имаше велику власт, и земља се осветли од славе његове.’ У овом просветљењу сједињена је светлост све три вести.” The 1888 Materials, 803, 804.

Сестра Вајт поистовећује трећег анђела са анђелом из Откривења осамнаест, и указује да први и други анђео треба да теку упоредо са пророчком историјом коју представља трећи анђео из Откривења осамнаест. Стога она усклађује силазак првог анђела 11. августа 1840. са 11. септембром и показује да је анђео из Откривења осамнаест „трећи анђео“. Трећи анђео је последњи од тројице и представљен је првим; и из тог разлога сестра Вајт нас обавештава да је мисија првог анђела била истоветна мисији анђела из Откривења осамнаест, јер је мисија оба анђела била да „обасјају земљу својом славом“.

„Седам громова“ представљају разграничење догађаја у оквиру историје првог и другог анђела које ће се поновити у историји трећег анђела. Надахнуће је упутило да, када ове историје ускладимо „ред по ред“, силазак првог анђела 1840. године одговара Његовом силаску 11. септембра. То указује на поруку провере која мора бити поједена са два сведока и доводи у везу једно разочарање са првом међом.

„Седам громова“ представљају пророчки период који почиње разочарањем и завршава се већим разочарањем.

Када се пророчка линија силаска првог анђела усклади са доласком другог анђела, она производи „структуру истине“. Истина је одређена као три корака, при чему су први и последњи исти, а средњи корак представља побуну. Усклађивање прва два анђела са овим обрасцем производи структуру сачињену од првог и другог анђела, која илуструје трећег анђела из Откривења осамнаест, а трећи анђео из Откривења осамнаест јесте спој и првог и

другог анђела.

Трећи анђеол из Откривења осамнаест састоји се од два гласа. Први глас се испунио када су се зграде Њујорка срушиле 11. септембра, а други глас из четвртог стиха јесте недељни закон. Унутар раздобља од 11. септембра до недељног закона, трећи анђеол из Откривења осамнаест представља спој првог и другог анђела. Будући да је то чињеница, употребити историју та два анђела, „ред на ред“, да би представљала историју трећег анђела из Откривења осамнаест — значи ускладити првог и другог анђела с првим и другим анђелом.

Два анђела стижу до првог разочарања, и оба анђела су пророчки повезана, и оба имају поруку кушања која је у руци анђела. Следећи путоказ који је представљен у линији јесу Авакумове таблице, које су непосредно повезане са руком Божјом. У линији првог анђела, карта из 1843. године настаје у мају 1842. године, а у линији другог анђела није било карте. Карта је окончана при доласку другог анђела. Путоказ Авакумове таблице у линији другог анђела јесте уклањање Божје руке са једне грешке у бројкама на карти из 1843. године.

Његова рука је покрила једну грешку на путоказу првог анђела, и Његова рука је била уклоњена управо на том истом путоказу, у линији другог анђела. Тако, путоказ Авакумових таблица у паралелним линијама првог и другог анђела представља два корака. У првом кораку Његова рука покрива грешку, а на крају периода путоказа Авакумових таблица Он уклања Своју руку. Време задржавања отпочело је доласком другог анђела, а време задржавања завршава се поступно, почевши уклањањем Његове руке. Путоказ Авакумових таблица представља временски период који је обележен Христовом руком на почетку и Његовом руком на свршетку.

Две руке су означене при првом разочарању, и обе имају поруку кушања која се мора узети и појести. Затим отпочиње раздобље пророчног времена, које представља темељне истине, почињући тиме што Божја рука покрива, а завршавајући тиме што Његова рука открива. Следећа ознака на путу јесте логорски састанак у Ексетеру, где вапај у поноћ раздваја и прочишћава оне који би следили Христову руку у Светињу над светињама.

Када је Христос прешао у Светињу над светињама, подигао је своју руку ка небу и заклео се да времена више неће бити. Управо је био запечатио „седам громава“, који представљају историју прва два анђела, поновљену у историји трећег. Запечатио је „седам громава“ као што је запечатио и Данилова пророчанства у дванаестом поглављу. У дванаестом поглављу Данила, на почетку три симболичка временска раздобља, Христос подиже обе руке ка небу и објављује да ће, када се оконча расејање Божјег народа, они који постану „људи којима ће се дивити“ бити очишћени и уздигнути као принос. Структура првог и другог анђела, коју тренутно разматрамо, симболички пројављује Божју руку на сваком кораку.

Када Он покрије истину, то производи разочарање, а када уклони Своју руку, производи се светлост, и та светлост је светлост поруке Поноћног вапаја. Прво разочарање до великог разочарања носи потпис алфе и омеге и изложено је унутар структуре истине. Почетак представља крај, а међаш између два разочарања приказује учинак запечаћивања и распечаћивања Авакумових плоча, што је распечаћивање Јеремијиних старих стаза, и

представља темељ на којем се храм подиже уочи недељног закона, када се довршени храм уздиже изнад свих гора. Средишњи међаш у речи истине представља побуну, а у историји представљеној коначним раздвајањем пшенице и кукоља испољава побуну лудих девојака.

Pobuna predstavljena putokazom Habakukovih tablica prikazana je kao progresivna, jer ona nije jedan jedini putokaz, već period sa određenim početkom i završetkom, kako je predstavljeno Božjom rukom. Božja ruka se dvaput pojavljuje kod prvog razočaranja, jer postoje dva anđela koji obojica imaju poruku u svojim rukama. Sledeći putokaz pobune ima ruku početka i ruku završetka, te tako i on u svojim proročkim obeležjima sadrži dve ruke. Treći putokaz većeg razočaranja prikazuje Hrista kako podiže svoju ruku i kune se nebom, upravo u onom odlomku gde je zapečaćeno sedam gromova, kao što je to bilo u dvanaestom poglavlju Danila. Upravo na mestu gde anđeo označava kraj proročke strukture prva dva anđela koje sada razmatramo, On završava primenu proročkog vremena i postavlja Sebe u uporedni odlomak u knjizi proroka Danila, gde ne podiže jednu ruku, nego podiže obe svoje ruke.

У дванаестој глави Данила постоје три пророчка раздобља која су у последњим данима отпечаћена, јер је то оно што снази Божји народ у последњим данима. Прво што се спомиње у Даниловом коначном, врхунском виђењу јесте да је Данило, који представља Божји народ остатка, имао разумевање и ствари и виђења. Последње што је Данило забележио јесте како је пораст знања употребио Лав из племена Јудина да произведе коначно пробуђење и реформу међу Божјим народом, који се одликују као они који разумеју. Он извршава запечаћење Свога народа отпечаћивањем „седам гromова“ из Откривења у вези са отпечаћивањем „три раздобља“ из Данила дванаест.

Када Исус указује да ће на крају три и по пророчка дана расејавања силе Божјег народа сва „чудеса“ бити довршена, Он тиме указује на јул 2023. године, када су била окончана три и по дана смрти на улицама из Откривења једанаест. Сада би чудеса била довршена пре доношења недељног закона. Он је обележио јул 2023. године подигавши не једну, него обе руке. Чинећи тако, означио је крај времена одлагања, као онда када је уклонио Своју руку са грешке у милеритској историји. Прво разочарање наступило је 18. јула 2020. године, као што је било предсказано првим разочарањем милерита, и време одлагања је започело и трајало све док није пружио Своју руку по други пут да сабере Свој остатак народа у јулу 2023. године.

Прво разочарање представљено је Божјом руком која покрива једну грешку, а та грешка је за милерите била у томе што су означили годину 1843, уместо 22. октобра 1844. То разочарање представљено је у дванаестом стиху дванаестог поглавља. Прво разочарање представљено је Његовом руком која покрива ту грешку, и било је предсликано милеритима који су дошли до првог разочарања. Реч у дванаестом стиху гласи „дође“. Благо ономе ко чека и ко „дође“ до 1335; благо ономе ко „дође“ до разочарања од 19. априла 1844. Реч преведена као „дође“ значи „дотаћи“. Милерити су доживели своје прво разочарање када је година 1843 дотакла годину 1844. Дванаести стих дванаестог поглавља Данила указује на прво разочарање и од 19. априла 1844, али још непосредније на прво разочарање од 18. јула 2020.

Први пророчки период и последњи пророчки период од три периода која су откривена у време краја, када се знање умножава и остварује коначно раздвајање пшенице и кукоља, те тако поистовећујући откривање пророчке светлости која запечаћује сто четрдесет и четири хиљаде, јесу исти пророчки период.

Први период у седмом стиху јесте завршетак расејавања из три и по дана у једанаестом поглављу Откривења, у јулу 2023. године, а период у дванаестом стиху јесте почетак тог истог расејавања 18. јула 2020. године. Алфа и Омега је означио историју седам громава у Данилу дванаестој глави као историју која почиње разочарањем од 18. јула 2020. године и завршава се три и по симболична дана касније, у јулу 2023. године. Подједнако је важно то што је, када је Алфа и Омега означио почетак и свршетак последњег времена одлагања, подигао не једну, него обе Своје руке ка небу и заклео се Оним који живи у векове векова.

Син Божји, који је син човечји, полаже заклетву Оцу управо тамо где је започео врхунац повести заветног народа Божјег, када је Христос најпре позвао Аврама са обећањем, а потом потврдио то обећање заклетвом. Изуј своју обућу, јер стојиш на светом тлу!

Средишње слово три пророчка раздобља није ништа мање до омега испуњење пророчанства о времену завета од 430 година код Аврама и Павла, представљеног у 1290 година из једанаестог стиха. Стих, сагледан са милеритским разумевањем, препознао је тридесетогодишње раздобље припреме за папство, а затим 1260 година папског прогона који следи. Аврамових 430 година представља ропство и избављење у одређеном народу, заједно с тим што првих тридесет година представљају Господње ступање у завет с Аврамом. Тридесетогодишња припрема за свештенике започела је 1989. године, у време краја, а тих тридесет година завршавају се при недељном закону, када стих показује да ће гадост пустошна бити постављена, и да ће потом прогонити Божји народ 1260 симболичких година, усклађених са Јованова 42 симболичка месеца у Откривењу тринаест.

Реформаторски покрет сто четрдесет и четири хиљаде започео је 1989. године, када је Господ отпочео Своје дело припремања свештенства да служи током кризе у поноћ, која започиње недељним законом. Алфа и Омега стајаше над водом Хидекела и подиже обе Своје руке ка небу, заклињући се да ће, када се испуни расејање од 18. јула 2020. до јула 2023, бити довршена чудеса повезана са Христовим делом сједињавања Његовог божанства са човечанством.

Ово је иста објава из десетог поглавља, у низу седам громава, јер Он тамо не само што је окончао пророчку примену времена, него је и објавио да ће се у данима када затруби седми анђео свршити тајна Божја. Упоредни одломак у Данилу дванаест показује да је, када се расејавање окончало у јулу 2023. године, било довршено и окончање запечаћења Божјег народа, представљено трубљењем седмог анђела, које се поклопило с тим да Христос подигне Своју руку и закуне се у оба упоредна одломка.

Први пророчки период и последњи пророчки период троструке поруке дванаесте главе Данила носе потпис алфе и омеге. Први период у седмом стиху указује на завршетак управо оног истог периода чији почетак означава дванаести стих. У средишту стихова седам и

дванаест представљена је историја времена краја од 1989. године до завршетка времена милости. У средишту алфа-периода седмог стиха и омега-историје дванаестог стиха представљена је коначна побуна човечанства од недељног закона до часа када Михаило устане; и то је представљено управо у оној глави у којој Михаило устаје.

Побуна средњег раздобља првенствено је спољашња историја побуне, али првих тридесет година јесте унутрашња историја припреме свештеника који су у непосредном суочавању са спољашњим силама представљеним у наредном раздобљу од 1260 година.

Средњи период представља побуну тринаестог слова јеврејске азбуке, и сједињује се са унутрашњим, јер осликава завршну битку велике борбе на планети Земљи, док време милости још траје. Његово сједињење спољашњег и унутрашњег такође је порука Даниловог последњег виђења, представљеног реком Хидекел и трима поглављима која такође носе потпис Алфе и Омеге и саздана су на структури истине. Прво и последње поглавље говоре о запечаћењу Божјег народа, који је приказан као звезде што сијају до века. Средишње поглавље побуне указује на исту историју представљену у једанаестом стиху са 1290 година, што је средишњи стих у тој истој структури.

Када Христос користи своју руку унутар пророчке структуре, она представља многе истине, али исто тако представља и стазу којом Он води свој народ. Откривење Исуса Христа почело је да се распечаћује у јулу 2023. године. То распечаћивање обухвата и распечаћивање седам громава и поруке Данила, како је представљена у дванаестом поглављу. То распечаћивање одвија се унутар скривене историје четрдесетог стиха, која је започела 1989. године и завршава се у време недељног закона. У тој историји Божји народ ће бити запечаћен, а запечаћен је изливањем Светога Духа. Коначно изливање Светога Духа поистовeћује се у осмом поглављу Откривења, где је представљено као седми, и стога коначни, печат. Лав из Јудиног племена надвладао је у петом поглављу да отвори књигу запечаћену са седам печата.

Шести печат поставио је питање на крају шестог поглавља, ко ће моћи да опстане у раздобљу када више не буде посредовања за грех.

Јер дође велики дан гнева његова; и ко ће моћи опстати? Откривење 6:17.

Следеће поглавље, или, ако желите, следећи стих, уводи запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде и велико мноштво које је сабрано у Божје царство током кризе недељног закона. Сто четрдесет и четири хиљаде јесу одговор на питање шестог печата. Пошто су они приказани у седмом поглављу, осмо поглавље затим показује уклањање седмог и последњег печата.

И када отвори седми печат, настаде тишина на небу око пола часа. И видех седам анђела који стајаху пред Богом, и дадоше им се седам труба. И дође други анђеол, и стаде пред жртвеник, држећи златну кадионицу; и даде му се много тамјана, да га принесе са молитвама свих светих на златни жртвеник који беше пред престолом. И дим од тамјана, који узилажаше са молитвама светих, узнесе се пред Бога из руке анђелове.

И анђео узне кадионицу, и напуни је огњем са жртвеника, и баци на земљу; и настадоше гласови, и громови, и муње, и земљотрес. Откривење 8:1–5.

„Огањ“, представљен у шестом поглављу Исаије као „жар“, који Сестра Вајт препознаје као симбол очишћења, узима се са олтара и баца на земљу. „Огањ“ с неба на Педесетницу био је представљен као језици „огња“. „Огањ“ је оно чиме Весник завета чисти синове Левијеве.

„Коме је вијалица у руци Његовој, и очистиће добро гумно Своје, и скупиће пшеницу Своју у житницу.“ Матеј 3:12. Ово је било једно од времена очишћења. Речима истине плева се одвајала од пшенице. Пошто су били сувише сујетни и самоправедни да приме укор, сувише љубећи свет да прихвате живот понизности, многи су се одвратили од Исуса. Многи још увек чине исто. Душе се данас испитују као што су се испитивали они ученици у синагоги у Капернауму. Када се истина непосредно упутује срцу, они виде да њихов живот није у складу с вољом Божјом. Они увиђају потребу за потпуном променом у себи; али нису вољни да прихвате дело самоодрицања. Зато се гнев када се њихови греси открију. Одлазе увређени, као што су и ученици оставили Исуса, мрмљајући: „Ово је тврда беседа; ко је може слушати?“ Чежња векова, 392.

Огањ је оно што је сишло на Илијину жртву, као што је било и са Гедеоном жртвом анђелу. „Огањ“ очишћења јесте Божја Реч, јер бити учињен светим значи бити посвећен Његовом Речју. „Огањ“ који се баца на земљу када се уклони седми печат означава оснажење пророчке поруке која је у последњим данима распечаћена, за време оглашавања седме трубе, у току коначног и савршеног испуњења догађаја представљених са седам громова и потврђених трима пророчким раздобљима из Дванаестог поглавља Данила, која су била запечаћена до последњих дана.

Откривење Исуса Христа које се распечаћује непосредно пре окончања људског времена милости — обухвата распечаћење седам громова, уклањање седмог печата, распечаћење дванаесте главе Данила и распечаћење скривене историје из четрдесетог стиха једанаесте главе Данила, управо оне историје у којој је анђео упитао Човека обученог у лан шта ће бити крај тим чудесима.

Човек обучен у ланено одговори и рече — Када дођете до завршетка времена задржавања у јулу 2023. године, доспели сте у историју запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

Он је такође рекао — на крају три и по симболична дана из Откривења једанаест, пророчка порука из књиге пророка Данила биће отпечаћена, као што је предзнаменовано временом свршетка 1798. године. Истина која ће тада бити отпечаћена, на крају три и по симболична дана, налазиће се управо у оних девет стихова из књиге пророка Данила који указују на запечаћење и отпечаћење књиге пророка Данила и одређују их.

Наставићемо ове ствари у следећем чланку.

„Када је Христос дошао на ову земљу, предања која су се преносила с колена на колено, и људско тумачење Светога писма, сакрили су од људи истину каква је у Исусу. Истина је била затрпана под масом предања. Духовни смисао светих списа био је изгубљен; јер

су људи у своме неверовању закључали врата небеског блага. Тама је покривала земљу, и густа тама народе. Истина је гледала с неба на земљу; али нигде се није откривао божански печат. Сумор налик на покров смрти надвио се над земљом."

„Али је Лав из племена Јудина победио. Отворио је печат који је затварао књигу божанског поучења. Свету је било допуштено да гледа чисту, непомућену истину. Сама истина сишла је да разгрне таму и сузбије заблуду. Учитељ је био послат с неба са светлошћу која је требало да обасја свакога човека који долази на свет. Било је мушкараца и жена који су жељно тражили знање, сигурну пророчку реч, и када је она дошла, била је као светлост која светли на тамном месту." Spalding Magan, 58.

„Књижевници и фарисеји су тврдили да тумаче Писма, али су их тумачили у складу са сопственим идејама и предањима. Њихови обичаји и правила постајали су све строжи и строжи. У свом духовном смислу, света Реч постала је народу као запечаћена књига, затворена за њихово разумевање." Signs of the Times, 17. мај 1905.